

Хвилинка спілкування у 8 класі
«МОЇ ЖИТТЄВІ ЦІННОСТІ ТА ЇХ УТІЛЕННЯ В УЛЮБЛЕНИХ ЛІТЕРАТУРНИХ
ГЕРОЯХ»

Ведучий І : Добрий день, юні друзі! Сьогодні ми з моїм другом вирішили допомогти бібліотекареві полагодити книжки.

Ведучий ІІ: Бо деякі читачі необережно ставляться до книжок, і ось багато сторінок треба вклеїти.

Ведучий І : Ну, що почнемо?

(Книжки падають на підлогу, сторінки всі перемішуються)

Ведучий ІІ : Ой, що ми наробили! Всі сторінки переплуталися! Як же ми тепер будемо знати, куди які сторінки вклеїти?

Ведучий І : От якби відбулося чудо, і до нас завітала фея, яка допомогла б в нашій справі!

Ведучий ІІ : Чудес на світі не буває! Але давай спробуємо зателефонувати в Бюро добрих послуг. Нехай пришлють нам добру фею на замовлення.

Ведучий І : З якої казки нам запросити фею? Щоб була добра, незла!

Ведучий ІІ : Діти! Може ви нам допоможете? З якої казки нам запросити фею?

(Діти пропонують з казки « Попелюшка» Ш. Перро.)

Ведучий І : Добре! Дзвонимо! Алло! Бюро добрих послуг? Це вас турбують зі школи. Допоможіть нам, будь ласка! Нам потрібна добра фея з казки.

Ш.Перро « Попелюшка». Дякуємо! Чекаємо!

Ведучий ІІ :Ну, що?

Ведучий І : Зараз буде! От чудеса!

(До зали заходить Фея)

Фея: Добрий день! Ви мене викликали? Я не помилилася? Ще школа №...?

Ведучий ІІ : Так, проходите, будь ласка!

Фея: В чому справа? Вам потрібна моя допомога?

Ведучий І : Так! Ми вирішили підклеїти книжки та переплутали всі сторінки.

Фея: Це не біда! В мене є чарівна паличка, яка нам допоможе. Вона оживить сторінки, і герої постануть перед нами. А діти допоможуть нам впізнати їх! Ну, що розпочинаємо? (Бере в руки сторінку). Один, два, три, сторінка оживи!

(На сцені з'являється Пеппі, яка йде задки мимо Аніки і Тома - герої твору А. Ліндгрен «Пеппі-Довга Панчоха»)

Томмі: Чого ти їдеш задки?

Пеппі: Чого я йду задки? Хіба ми живемо не в вільній країні? Хіба не можна ходити, як кому хочеться? А крім того, я тобі скажу, що в Єгипті всі люди так ходять, і не для кого це не дивина.

Томмі: А звідки ти знаєш? Ти ж не була в Єгипті?

Пеппі: Я не була в Єгипті? Ова! Затям собі: я була скрізь, об'їздила цілий світ і бачила ще не такі дивовижі! Цікаво, щоб ти сказав, якби я пройшла вулицею на руках, як це роблять в Індії?

Томмі: Усе це ти набрехала!

Пеппі: Так, набрехала!

Аніка: Брехати негарно!

Пеппі: Так, брехати негарно! Але я часом забуваю про це, розумієш? Та й хіба можна вимагати від дівчинки, в якій мама - ангел, а батько – негритянський король, і сама ціле життя плавала по морях, щоб вона завжди казала правду? До того ж можу вас запевнити, що в Конго немає жодної людини, яка казала б правду. Там тільки те й роблять, що брешуть. Починаючи о сьомій ранку і так аж до заходу сонця. То ж коли я ненароком збрешу, вибачте мене, бо я довго жила в Конго. Але ми ж однаково можемо приятелювати, га?

Томмі: Певне!

Пеппі: Чому б нам не поснідати разом?

Аніка: Авжеж, ходімо швидше!

Фея: Діти, чи впізнали ви цих героїв? (Діти називають автора і твір. Ведучі вклеюють сторінки в книжку.)

Ведучий І: Ось друга сторінка.

Фея: Один, два, три, сторінка оживи.

(«Мауглі» Р. Кіплінга)

Мати Вовчиця: Хтось іде вгору. Приготуйся!

Батько Вовк: Людина. Людське дитинча. Дивись!

Мати Вовчиця: Невже це людське дитинча? Я ще ніколи їх не бачила. Принеси його сюди. (Вовк приносить ляльку) Яке малесеньке! Воно зовсім голе і яке сміливе! Скажи мені, чи міг коли-небудь вовк похвалитися тим, що в нього поміж вовченят лежить людське дитинча?

Батько Вовк: Я колись чув про щось подібне, але це було не в нашій зграї. І не в мій час. Воно зовсім без волосся, і міг би я його розчавити, торкнувшись лапою. Але поглянь, воно дивиться просто на мене і зовсім не боїться.

(З'являється Табакі, за ним Шер-Хан).

Табакі: (До Шер-Хана) Владико! Владико! Він зайшов сюди!

Батько Вовк: Шер-Хан робить нам велику честь. Що потрібно Шер-Ханові?

Шер-Хан: Мою здобич! До вас забрило людське дитинча. Віддайте його мені.

Батько Вовк: Вовки- вільне плем'я. Вони приймають накази тільки від ватажка зграї, а не від якогось смугастого вбивці людської худоби. Людське дитинча належить нам: його вб'ють лише тоді, коли ми самі того захочемо.

Шер-Хан: Це вже занадто. Це я, Шер-Хан, розмовляю з вами!

Мати Вовчиця: А це я, Ракша, відповідаю тобі! Людське дитинча моє! І його не вб'ють! Воно житиме і бігатиме в нашій зграї, полюватиме разом з нами. І зрештою воно полюватиме на тебе! А тепер забирайся звідси!

Шер-Хан: На своєму подвір'ї і собака - пан. Побачимо, що скаже зграя!

Фея: З якої ж книжки ці герої? (Учні називають твір) А зараз сторінка третя! Раз, два, три! Сторінка оживи!

(За мотивами казки Братів Грімм «Попелюшка»)

Сцена I

(Королівський палац. Грає музика. Бал. Заходить Попелюшка. Принц звертається до мачухи та її доньок)

Принц: Хто ця прекрасна незнайомка?

Мачеха: Ми не знаємо її!

(Принц підходить до Попелюшки)

Принц: Прекрасна незнайомка, дозвольте запросити Вас на танець ! (Попелюшка робить реверанс, і вони починають танцювати).

Принц: Красуне, дозвольте дізнатися ваше ім'я.

Попелюшка: Так, принце, мене звать...

(Бій годинника. Попелюшка біжить і губе черевичок, принц підіймає його).

Принц: Куди ж ви, прекрасная незнайомка?

Сцена II

(Стук у двері)

Мачуха: Попелюшка, відчини!

(Заходять слуги короля)

Слуга: Наказ короля: принц одружиться з тією дівчиною, котрій цей черевичок буде впору.

Мачуха: Віталіна! Люсинда, скоріше сюди! (Пібігають, штовхають Віталіна та Люсинда). Віталіна, примірь черевичок!

Люсинда: Я перша!

Віталіна: Ні, я!

Мачуха: Дівчатка мої, не сваріться!

(Віталіна сідає на стілець і приміряє черевичок)

Віталіна: Ніяк не лізе!

Мачуха: Пальці підігни! Люсинда, спробуй ти! (Люсинда приміряє черевичок) Палець підіжми! Ще!Ще!

Люсинда: Ні, ніяк!

Слуга: Чи немає у вас ще якої-небудь дівчини в домі?

Віталіна:Є! Але вона така замурза!

Слуга: Наказ короля приміряти черевичок всім дівчатам в королівстві без виключення. Тож покличте дівчину!

Сестри: Попелюшка!

(Виходить Попелюшка)

Слуга: Приміряйте ,судариня, черевичок! (Попелюшка міряє)

Попелюшка:На мене, здається, черевичок буде впору. Та в мене ось і другий є . (Дістає з кишені другий черевичок)

(Мачуха та сестри падають перед Попелюшкою на коліна)

Слуга: Наречена для принца знайдена! Всіх запрошуємо на весілля!

Фея: З якої ж книжки ці герої? (Учні називають твір) А зараз сторінка третя! Раз, два, три! Сторінка оживи!

(О. Уайльд « Хлопчик- зірка»)

На сцені Лісоруб, Хлопчик-зірка, його товариші та жебрачка. Хлопчик-зірка кидає в жебрачку каміння.

Хлопчик-зірка:Гляньте! Он під гарним зеленим каштаном сидить брудна старчиха. Ходімо проженемо її звідти. Бо вона така відразлива, що на неї гидко дивитися.

Лісоруб: У тебе й справді кам'яне серце, і не маєш ти милосердя, бо що поганого заподіяла тобі ця сердешна жінка, що ти знущаєшся з неї?

Хлопчик-зірка: А хто ти такий, щоб питати мене, чого я так роблю?Я тобі не син і не повинен коритися тобі.

Лісоруб: То правда, що не син, але ж я тебе пожалів, коли знайшов у лісі.

Жебрачка: Чи правду ти сказав, що знайшов цього хлопця в лісі?І відтоді минуло десять років, чи не так?

Лісоруб: Так, я знайшов його в лісі,і це справді було десять років тому.

Жебрачка:А які речі були при ньому тоді, як ти його знайшов?Чи не було в нього часом на шії бурштинового намиста?І чи не був він закутаний у золотий плащ із вигаптуваними на ньому зірками?

Лісоруб: Саме так. (Дістає з скриньки плащ та намисто)

Жебрачка: Це він, мій синочок, якого я загубила в лісі. Благаю авс, покличте його негайно,бо я обійшла весь світ, шукаючи його.

Лісоруб: (гукає Хлопчика-зірку)Іди до хати, там на тебе чекає твоя мати.

Хлопчик-зірка: Ну, а де ж моя мати? Я тут не бачу нікого, крім цієї бридкої старчихи.

Жебрачка: Я - твоя мати.

Хлопчик-зірка:Ти збожеволіла, як ти можеш казати таке? Ніякий я тобі не син, бо ти – бридка старчиха в лахмітті. Тож тікай звідси, і щоб я більше не бачив твого бридкого обличчя.

Фея: З якої ж книжки ці герої? (Учні називають твір) А зараз сторінка третя! Раз, два, три! Сторінка оживи!

(Е . Портер « Полліана»)

Ненсі: Ось твоя вечеря – хліб і молоко. Більше нічого немає.

Полліана: Я рада, дуже рада

Ненсі:Рада? Це ще чому?

Полліана: Бо я люблю хлів з молоком і буду рада розділити з тобою вечерю!Чому не радіти?

Ненсі: Здається, ви можете радіти будь-чому.

Полліана: Та насправді це просто така гра.

Ненсі: Гра?

Полліана: Так, гра в радість.

Ненсі: Це ще що таке?

Полліана: Ну от така гра. Мене тато навчив, і вона просто чудова. Ми завжди в неї грали... Я розповіла про неї леді з Жіночої допомоги, і дехто з них приєднався до гри.

Ненсі:То що це за гра? Знаєте, я не надто розуміюсь на іграх.

Полліана: Мабуть, усе почалося тоді, коли в пожертву ми отримали милиці.

Ненсі: Милиці?

Полліана: Так. Я дуже хотіла ляльку, і тато написав їм про це. Та коли прийшла пожерта, там була записка від однієї леді, і в ній йшлося про те, що ляльок немає, а є милиці. Тож вона відправляє їх, гадаючи, що вони можуть колись знадобитися. Саме тоді ми й почали грати.

Ненсі: Не бачу в цьому жодного приводу для радощів.

Полліана: Якраз цьому і треба радіти. Гра полягає в тому, щоб знаходити привід для радощів у всьому без винятку. Треба радіти з того, що милиці виявилися непотрібними! Тепер бачиш, як усе просто!

Ненсі: Дивна якась гра.

Полліана: Ні, вона не дивна, а чудова! І з того часу ми постійно в неї грали. І що тобі важче, то більше радіти треба – ось так.

Фея: З якої ж книжки ці герої? (Учні називають твір) А зараз сторінка третя! Раз, два, три! Сторінка оживи!

(«Снігова Королева» Г.Х.Андерсен)

Казкар: У великому місті, де так багато людей та будинків, що не всім щастить відгородити собі куточок для невеликого садку і багатьом доводилося розводити лише кімнатні квіти в горщиках, мешкало двоє бідних дітей. Діти були не рідні, проте любили одне одного як брат і сестра.

Надворі падав сніг.

Бабуся: То білі бджілки рояться!

Кай: А в них також є своя Снігова Королева?

Бабуся: Звичайно, що, є. Сніжинки оточують її густим роєм, але вона більша за них усіх і ніколи не лишається на землі, а відлітає на чорну хмару. Часом опівночі Снігова Королева пролітає вулицями міста й заглядає у вікна, - від того вони вкриваються крижаними візерунками, наче квіти.

Герда: А Снігова Королева може зайти сюди?

Кай: Нехай спробує! Я посаджу її на теплу піч, і вона розтане!

(Кай і Герда дивляться у вікно)

Кай: Ой! Мене кольнуло в серце, і щось потрапило в око!

(Герда намагається розгледіти скалку в оці Кая)

Кай: Мабуть, уже випало!

(Герда плаче)

Кай: Чого ти плачеш? Яка ти тепер негарна! Мені зовсім не болить! Фе! Цю троянду поточили хробаки! А ось ця й геть крива! Які жадливі троянди, не кращі за оці ящики! (Буцнув ногою ящик)

Герда: Каю, що ти робиш?!

(Кай передражняє бабусю та Герду)

Кай: Поглянь крізь скло, Гердо, подивись, як майстерно зроблено! Це ж цікавіше, аніж справжні квіти! А яка точність! Жодної кривої лінії! Ох, якби вони тільки не танули!

Фея: З якої ж книжки ці герої? (Учні називають твір) А зараз сторінка третя! Раз, два, три! Сторінка оживи!

(Ч . Діккенс « Різдвяна пісня в прозі»)

Контора Скруджа. Писар пише за столом. Скрудж походжає по кімнаті.

Племінник: Будьте здорові, зі святим вечором, з веселим Різдвом, дядечку! Щастя вам, Боже!

Скрудж: Що за дурниці?

Племінник: Різдво дурниці, дядечку?

Скрудж: Думаю, «веселе Різдво». Яке ти маєш право веселитися? З якої речі тобі радіти? Ти, здається, доволі вбогий...

Племінник: Змилуйтесь! Краще скажіть, яке ви маєте право сумувати? З якої речі ви такі похмурі? Ви, здається, доволі багаті?

Скрудж: Ат, дурниці!

Племінник: Ну, та не гнівайтесь, дядечку!

Скрудж: Як же мені не гніватися, коли той світ, де я живу, заселений такими дурнями, як ти! « Радісне Різдво»! Не говори мені такого!

Племінник: Дядечку!

Скрудж: Племіннику, святкуй собі Різдво по-своєму і не заважай мені святкувати його, як я хочу.

Племінник: Хіба це святкування? Втім-то й річ, що ви його зовсім не святкуєте!

Скрудж: Нехай воно тобі буде щасливим. А справді. Чи принесло воно тобі коли-небудь щастя?

Племінник: Різдво – єдиний день, коли всі вузькі серця ширшають. Єдиний день, коли всіх бідніших людей вважають за своїх товаришів у житті, а не створіннями іншої породи. І хоч Різдво не поклато мені в кишеню а ні шматочка злата або срібла, а я все ж певний, що воно мені дало добро і буде ще його давати, я славлю його!

Писарь: (плескає в долоні) От, молодець!

Скрудж: Давай, плещі більше! То ви святкуватимете Різдво, згубивши службу!

Племінник: Та не гнівайтесь, дядечку!А краще приходьте до нас завтра обідати.

Скрудж: Прощавай!

Племінник: Я нічого від вас не хочу, нічого не прошу, чому ж нам не бути в добрій згоді?

Скрудж: Прощавай!

Племінник: (до писаря)! щасливого Нового року бажаю вам!

Писарь: Дякую! І вам щасливого Різдва!

Скрудж: Оце ще чоловік! Писар, бере п'ятнадцять шилінгів на тиждень, з жінкою й цілою сім'єю на шії, а теж думає про « радісне Різдво». Ні! Це божевільні люди!

(**Марк Твен « Пригоди Тома Сойєра»**)

Тітка Поллі: Томе! Томе! Де ж це він ,шибеник , подівся, хотіла б я знати... Томе, озвися!... Ну стривай, попадешся ти мені в руки! Зроду не бачила такого поганця! Гей, Томе! (Тітка тицяє щіткою під ліжко.) Гей, Томе!

(Том вибігає з комічини). А , ось де ти! Я ж таки мала подумати про комірчину. Ти що там робив?

Том: Нічого!

Тітка Поллі: Нічого? А ти поглянь на сові руки. І на свій рот. Це що таке?

Том: Не знаю, тітонько.

ТіткаПоллі: Зате я знаю! Це варення- ось що це таке. Сто разів тобі казала: не чипай варення, бо шкуру злуплю. Дай-но мені лозину! (Лозина зависає в повітрі).

Том: Ой, тітонько! Мерщій оберніться!

(Тітонька Поллі обертається, а Том тим часом тікає)

Тітонька Поллі: Ну й розбишака ж, хай йому абищо! Невже я так -таки нічого не навчуся? Цеж уже вкотре він отак мене дурить. У цього хлопця і витівки щоразу інші , отож не знаєш , чого і сподіватися.

Фея: : З якої ж книжки ці герої? (Учні називають твір) А зараз ще сторінка ! Раз, два, три! Сторінка оживи!

«П'ятнадцятирічний капітаня» Ж. Верн

Ведучий:На кораблі « Пілігрим» сталася біда. Під час полювання на кита загинула вся команда на чолі з капітаном Халлом. На борту корабля не лишилося жодного моряка!

Негоро:Я хочу поговорити з капітаном.

Дік: Ви хочете поговорити зі мною?

Негоро: Ні, я хотів би поговорити з капітаном Халлом, а якщо його немає, то з боцманом .

Дік:Але вам добре відомо,що обидва вони загинули.

Негоро: То хто тепер командує на кораблі?

Дік: Я! Капітан « Пілігриму» тепер я.

Негоро: Ви? П'ятнадцятирічний капітан?

Місіс Велдон: Так. На судні є капітан –капітан Дік Сенд.Прошу пам'ятати.І знаєте- він зумієдобитись послуху від кожного!

(Негоро вклонився)

Місіс Велдон: Дякую,Діку! З нами вже немає капітана Халла.Вся команда загинула разом з ним.Доля корабля в твоїх руках! Я певна ,Діку,що ти врятуєш корабль і всіх нас.

Дік: Так,місіс Велдон, я постараюсь це зробити.

Місіс Велдон: А ти зможеш повести корабль у потрібному напрямку?

Дік: Так , я триматиму курс на схід. До того місця на американському узбережжі, де ми повинні пристати.Можете не боятися, місіс Велдон, я вас ввсаджу в безпечному місці.

Місіс Велдон: Ну,що ж, Діку, головне для нас – дістатися берега.

Дік: Ми обов'язково дістанемося, місіс Велдон.

Фея: : З якої ж книжки ці герої? (Учні називають твір) А зараз ще сторінка ! Раз, два, три! Сторінка оживи!

(Міф « Яблуко розбрату»)

Парис: (Тримає в руках яблуко) Ось яблуко! На ньому напис:

«Найвродливіший». Кому ж його віддати?

Гера: Віддай мені! Я-Гера, володарка Олімпу. Подивись на мене і скажи: хіба я, Зевсова дружина, ненайвродливіша в світі? Якщо ти віддаси яблуко мені, я допоможу тобі запанувати над усіма смертними, що живуть на землі.

Афіна: Придивись уважніше до мене! Чи ти бачив коли таку войовничу красу? Якщо ти присудиш те яблуко мені, то ніколи не знатимеш поразки в бою й станеш славетним героєм.

Афродіта: Віддай яблуко мені, ти ж сам бачиш: вродливішої богині від мене немає. А серед смертних є тільки одна жінка. Що може вродою рівнятися до мене. То Єлена, дружина спартанського царя Менелая. Я владна зробити так, щоб вона покинула дім, родину й Спарту та й поїхала за тобою на край світу!

Парис: Візьми золоте яблуко! Воно твоє.

Афродита: Але пам'ятай: цього тобі не подарують ні Гера, ні Афіна Паллада-надто вони лихопомні!

Парис: Я знаю, тепер вони до віку мої вороги. Та навіщо мені їхні дари? Єлена- моя влада, моя слава. Вся Троя схилиться перед її небесною вродою й шануватиме, як богиню.

Фея: : З якої ж книжки ці герої? (Учні називають твір)

Ведучий I: Ось і вклеїли ми всі сторінки! Всі герої потрапили до своїх книжок завдяки Вам, любі феє, та вам , діти.

Фея: Любі діти! Бережіть книжки, читайте, розуму в них навчайтеся !

Ведучий II: Тож прощаємось ми з вами ! До нових зустрічей!